

van. A test tovább folytatja megkezdett mozdulatát és a többoldalú megvilágítás hatására egyszerre többféle árnyéka jelenik meg a szemközti falon, mindegyik más-más történetet játszva. Igen, Csetneki Gábor és Varga Rita az ideák világába vitt el bennünket, megmutatva a Testet és a Szépet, jelezve, hogy a megjelenő árnyak ennek az ideának néhány lehetséges változata csupán. A többit nem kívül, hanem belül kell keresni. Meg kell tehát dolgozni a történetért, nekünk magunknak - magunkban. Egyedül, lassan, csendben, sokáig. Nem látványosan, mindenki szemé láttára, hanem ahogy az evangélium imádkozni tanít, úgy hogy senki ne lássa. Ekkor sikerül túllépni a falakon, legyőzve az időt eljutni önmagunkhoz. Nem a test vált szellemmé, hanem a szellem testté. A testnek nem egy előre begyakorolt pályát kell bejárnia, amely összesen nem lenne több két-három méternél, hanem minden alkalommal arra van kényszerítve, hogy itt és most, a valóságos pillanatban, ön-

magától létrejövő mozgássort hozzon létre. A test hiába járja be mindig ugyanazt az utat, nincs két olyan este, amikor ugyanazt tapasztalnánk. A történet az adott pillanatban hatására önmagától születik, az önmagában belül levő energiától. A történet önmagát generálja a test és a szellem által. Ez a biztosítéka annak, hogy a megkoreografált mozdulatsorok mégis improvizatívok tudnak maradni, soha nem halhatnak meg, így a test sem válhat tárggyá. A történetet tehát nem fogalmi elemek tartják össze, hanem szellemiek, melyek nemcsak különböznek a gondolattól, hanem túl is lépnek rajta, s onnan nézve már nem is fontosak neki.

Az AISA egy név, egy lány neve, aki az alkotók álmaiban, született, végül az R. klubban vált testté. Az előadás a testté válás folyamatának a rítusa, a lassítás dramaturgiájára épülve a tökéletes improvizáció tanulmánya.

Szoboszlai János

SZELEP

FIATAL KÉPZŐMŰVÉSZEK KIÁLLÍTÁSSOROZATA A BME BERCSÉNYI KOLLÉGIUMÁBAN
1989. II. 7-TŐL IV. 30-IG

A főleg fiatal tehetségeket bemutató - s ilyen minőségében nagymúltú - kamarakiállító egy alkalmi társaságnak ad otthont: tizenkét képzőművész mutatta be többnyire frissen készült alkotásait. Nem közös - tehát egyidejű - bemutató volt ez, hanem egymást követő egyéni szereplések sorozata.

Az egy-egy hétig megtekinthető kiállítások megnyitói hol hagyományos formában zajlottak le (egy szöveg felolvasása, illetve felvételtől való bejátszása) vagy performance-t rendezett a kiállító művész.

Szilágyi László festészeti akcióval vezette be képeit, Ádám Zoltán pedig élő zenével nyitotta „óceáni” installációját.

Komoróczy Tamás zárt ajtó mögött folytatta, illetve fejezte be egy nézőpontra szánt misztikus environmentjét, a közönség kirekesztettségét azzal is fokozva, hogy a belső történésekről beszámoló videokamerát (mint érzékelő szervet) szintén teljesen el-

Az ismertetés az április elején lezajlott kiállításokat említi. További résztvevők: Nemes Csaba, Kelemen László, Veres Zsolt, Mészöly Suzy.

idegenítette a nézők akaratától. Az agresszív effektek, a rendkívüli erőt hordozó formák és gesztusok egy komplex, feszültséggel telített életérzés foglaltává tudtak válni, az eddigi kiállítók közül talán a legegumentárisabban Komoróczyknál. A távolságtartó akció ellenére (vagy talán épp általa) különös izgalmat jelentett saját szemünkben felmérni azt, amit az imént csak áttételek útján érzékelhattunk.

Szépfalvi Ágnes Styx és Scylla című installációja egy fogalmi probléma érzékeny és mély megélésének bizonyossága lett, határozottan és szépen megoldva.

Pálos Miklós Bastille-parafrazisa történeti perspektivákra (is) utal (hat), játéka az anyagokkal mindenképpen figyelemreméltó.

Szűcs Attila festészete az elvont gondolatosság irányába mutat, metafizikai bevezetője erre rímel.

Szarka Péter kiérlelt formavilágú képekkel jelentkezett. A tömör szűkszavú, fel-

ületek rendkívüli energiákat sugároznak a néző felé. Az ismételt geometrikus idomok egyszerre statikusak és dinamikusak, a bennük rejlő lehetőségek kutatásáról, s e lehetőségek kihasználásáról tanúskodnak.

Bullás József neve Ádám Zoltánéval együtt ismerősebben cseng a kiállításlátogatók között: széles körben visszhangot kiváltó tárlatokon is szerepeltek már. Bullás most kiállított geometrikus festményeinek izgalmas ritmusvilága egyszerre állítja előtérbe és fedteti el az alkotó személyét.

A többségében a Magyar Képzőművészeti Főiskola növendékeiből álló csoportot nem jellemzi szoros szellemi ösztartozás, együttműködésük nem alkotóközösség jellegű. A résztvevők nem mutatnak fel egységes koncepciót, egységesülő művészi törekvéseket. Együttes jelentkezésük a közös szituációt hangsúlyozza: mindannyian a pálya kezdetén álló fiatalok, akik több-kevesebb tapasztalat birtokában törekednek egy számukra elfogadható, megfelelően artikulálható nyelv létrehozására. Mindezt teszik a „stílusnélküliség” korában, amikor az „érvényesség” és „érvénytelenség” meghatározása igen problematikus, sőt kockázatos is vált. Így természetesnek tűnik, hogy mindnyájuknál egyéni megoldásokkal, megoldási kísérletekkel találkozunk.

Az alkotások egyszerre a művészetről vallott nézetek manifesztációi és az egyéni érzésvilág érzékeny, többnyire kissé hűvös lenyomatai. Az előbbi a művészi magatartás állandó és intenzív újragondolási igényének a meglétét hangsúlyozza, ebből fakadóan a művek az alkotók szemléletének megtestesülései is, melyekben az alkotó módszer kap rögzített formát. A kiállításokat megnyitó gesztusok erre külön felhívó figyelmünket, figyelmeztetve a profánul leírható vizuális formák mögöttes tartalmára, s a továbbgondolás szükségességére. Emellett természetesen az egyéni mitológiák és az egyéni életélményre hol hevesen, hol szorongva reagáló érzékeny gesztusok is nagy szerepet kapnak a kiállított művekben. Igen különböző, egymásnak néhol ellent is mondó magatartásokkal találkozunk a Bercsényi Kiállítás Körjelenlegi sorozatán. Ítélezés helyett inkább vegyük fontolóra Igor Sztravinszkij szavait:

„Minden átértzett és igaz dolognak roppant lehet a hajtóereje. Mindez nem természetéből fakadó szélső. Nagyon biztos úton haladok. Ez nem vitatható és nem bírálható. Az orr nem készül: az orr van. Akárcsak az én művészetem.”

A kiállított munkákon megfigyelhető egyféle analitikus, elemző magatartás, ennek a „biztos útnak” a keresése, az „átértzettség” biztosítása, megteremtése.

Szoboszlai János:
1967-ben született
Kisvárdán. Jelenleg
az ELTE bölcsészka-
rának elsőéves hall-
gatója.

„S z e l e p”

Szilágyi László II. 7-12-ig

Szücs Attila II.14-19-ig

Szépfalvi Ágnes II.21-26-ig

Szarka Péter II.28-III.5-ig

Pálos Miklós III. 7-12-ig

Bullás József III.14-19-ig

H e l y s z í n:

Bercsényi Kollégium Kiállító
Bp.XI.ker.Bercsényi u. 28/30.

K i á l l í t á s

Komoróczy Tamás III.21-26-ig

Ádám Zoltán III.28-IV.2-ig

Nemes Csaba IV. 4-9-ig

Kelemen László IV.11-16-ig

Veress Zsolt IV.18-23-ig

Mészöly Suzy IV.25-30-ig

M e g n y i t ó k

minden kedden 7 órakor